

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 478/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/33/2025 z 31. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktorého zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu sa domáha spoločne s priznaním náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní o určenie neplatnosti zmluvy, v ktorom Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 26C/56/2010-338 zo 7. novembra 2017 rozhodol tak, že žalobu o určenie neplatnosti úverových zmlúv presne označených v záhlaví rozhodnutia v časti poplatku za úver, iných poplatkov, zmluvných pokút a úrokov z omeškania zamietol (výrok I), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 1 742,30 eur s príslušenstvom (výrok II) a sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 % (výrok III).

3. Na odvolanie krajský súd rozsudkom sp. zn. 15Co/20/2023 z 24. apríla 2024 výrok II rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil a výrok III zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.
4. Mestský súd Bratislava IV, do ktorého právomoci prešlo po zrušení veci odvolacím súdom rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, následne uznesením sp. zn. B1-26C/56/2010 z 23. decembra 2024 rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok I) a sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II).
5. Súd prvej inštancie o nároku sporových strán na náhradu trov prvoinstančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), dôvodiac, že v konkrétnych okolnostiach veci bol pomer úspechu obidvoch strán v zásade rovnaký. Sťažovateľ sa domáhal určenia neplatnosti štyroch zmlúv o úvere, pričom v tejto časti bol neúspešný, a zároveň sa domáhal aj zaplata sumy 1 742,03 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a v tejto časti bol úspešný.
6. Súd prvej inštancie v kontexte trov odvolacieho konania akcentoval s ohľadom na predmet odvolacieho konania úspešnosť sťažovateľa, keďže mu bol výrokom II rozsudku okresného súdu zo 7. novembra 2017 priznaný v celom rozsahu uplatnený nárok z titulu bezdôvodného obohatenia (potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu). Sťažovateľovi bol preto priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.
7. O odvolaní, ktoré podal sťažovateľ proti uzneseniu mestského súdu z 23. decembra 2024 vo výroku I, rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne (výrok I) a zároveň žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie je námietka arbitrárnosti a svojvôle rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci nároku na náhradu trov konania, keďže odvolací súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal len povrchno a nedostatočne.
9. Odvolací súd sa predovšetkým nezaoberal námietkou sťažovateľa o tom, že pri aplikovaní § 255 CSP nemôže súd postupovať mechanicky bez skúmania právnej relevancie uplatnených nárokov. V odvolaní rovnako namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.
10. Odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu chýba vysporiadanie sa s tým, že nároky uplatnené žalobou majú rovnakú právnu relevanciu. Odvolací súd absolútne ignoroval požiadavku vyhotoviť odôvodnenie napádaného rozhodnutia tak, aby bolo možné zistiť, ako vyhodnotil podstatné skutkové a právne tvrdenia strán a ako vec právne posúdil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd akcentuje princíp subsidiarity, ktorým sa riadi jeho ustálená rozhodovacia činnosť a ktorý je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ktorému vyčíta arbitrárnosť a svojvoľnosť pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tiež zrejmé, že podľa názoru sťažovateľa krajský súd sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania adekvátne nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou.

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

15. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv mohol domôcť prostredníctvom inštitútu dovolania. V danom prípade prichádzala do úvahy prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže dovolanie podľa tohto ustanovenia je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2020 vo veci sp. zn. 5Obdo/26/2019, implicitne aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2018 vo veci sp. zn. 5Cdo/43/2018), ak je daný niektorý z dôvodov zmätočnosti definovaný v tomto ustanovení.

17. K otázke možnosti napadnúť dovolaním aj výrok o nároku na náhradu trov konania ústavný súd poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom okrem iného vyslovil, že ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd končí rozhodovanie o tejto otázke, ktoré tak možno považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Z uvedeného vyplýva, že aj vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania sťažovateľ disponoval účinným prostriedkom nápravy (dovolanie), ktorý nevyčerpal (m. m. I. ÚS 300/2020).

18. Ustálenosť už uvedeného právneho názoru sa premietla aj do rozhodnutia veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VObdo/2/2021 z 29. septembra 2021, ktorý prijal záver, že *„rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle ust. § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“*.

19. Pre účely uplatnenia zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP je teda potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým skončí rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, považovať za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (rozhodnutie č. 71/2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2021).

20. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie nepodal, a teda nevyužil právny prostriedok, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, čím nerešpektoval subsidiárne postavenie ústavného súdu. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou, keďže ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovateľ v tomto prípade mal. Ústavný súd zároveň dodáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdil, tým menej preukázal, že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu teda neprichádza do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

22. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu